

de. Der var for lang politisk afstand mellem især EU og udviklingslandene. Der var alt for mange krav fra os i EU, og vi kan sige nu, når vi kigger i bakspejlet, at det nok var noget af det, der gjorde, at det hele brød sammen i Seattle.

EU havde meget travlt med at opstille nye barrierer for den fri handel i takt med, at gamle toldmure blev nedbrudt. Vi i EU stillede krav om en såkaldt bred dagsorden med miljø og arbejdsmarkedspolitik og en stribe andre ting, og det var nok det, der var stærkt medvirkende til, at vi ikke kom i gang med en ny runde.

I Venstre er vi meget tilfredse med, at vi med vedtagelsen af det forslag til vedtagelse, som hr. Claus Larsen-Jensen lige har læst op, lægger an til en mere ydmyg linje i forhold til ulandene. Vi må gå forsigtigt frem. Det primære for os er, at WTO-runden kommer i gang til gavn for ulandene. Det skal fremgå af Danmarks holdning og EU's holdning.

Det, der har været problemet, er, at set fra ulandene er krav om miljø og arbejdstagerrettigheder lig med protektionisme. Det er jo ikke, fordi vi i Danmark har nogen stærk tradition for, eller har haft større politiske partier, der ønsker egentlige protektionistiske regler, men vi ved udmærket godt, at der stadig er lande, der står på spring for at gennemføre protektionisme.

Det sker i praksis bl.a. ved, at nationale politikere lader sig rive med, når regioner og større virksomheder kommer i økonomisk klemme. Vi har senest set det med ønskerne om omfattende driftsstøtte til flyselskaber i Europa som følge af deres aktuelle økonomiske problemer.

Så det er noget, der stadig væk er en risiko, og det er derfor, vi skal være forsigtige. Vi kan godt arbejde for nogle brede ting, men vi skal ikke opstille 117 barrierer og krav for at få forhandlingerne i gang.

Miljø- og arbejdsmarkedspolitik er vigtige emner for os, og vi skal sikre en løbende international debat og passende tiltag inden for disse mere bløde politiske områder. Men interessen for at sætte miljø- og arbejdsmarkedspolitik på dagsordenen må ikke blokere for at komme ulandene i møde.

Ilandenes arbejdsmarkedspolitiske ambitioner må ikke blokere for en ny frihandelsrunde. Det er vigtigt, at vi til ministermødet i Qatar signalerer lydhørhed – vi skal være forsigtige med at opstille alt for mange væbastiske krav – og at vi får WTO-runden i gang.

Der er i øjeblikket tegn på begyndende recession både her og i USA. Det skal modvirkes. Vi

må yde vort bidrag ved at formulere os fornuftigt, så vi ikke mislykkes ligesom i Seattle for 2 år siden.

Lene Espersen (KF):

Formålet med denne forespørgsel er jo at diskutere forhandlingsstrategien forud for den fjerde ministerkonference her i efteråret 2001.

Jeg vil, ligesom da vi sidst debatterede WTO i april måned, gerne starte med at anlægge nogle mere generelle betragtninger om det internationale samarbejde, globalisering og situationen efter den 11. september.

Det internationale handelssamarbejde er i disse år blevet stillet over for en lang række kritiske spørgsmål, herunder af græsrodsbevægelser og protestorganisationer, der har afkrævet, at det etablerede Vesten kommer med imødekommer over for den tredje verden.

Man har også efterlyst mere demokratiske tilstande i de internationale organisationer, og det synes vi Konservative faktisk som udgangspunkt er sundt. Men angrebene og argumenterne kan godt blive skingre og kamme over, når nogle af disse demonstranter, der jo med få undtagelser kommer fra den rige vestlige verden, og som har en akademisk baggrund, gør sig selv til de sande talsmænd for folket. For intet kunne være mere forkert.

De mennesker, der demonstrerer, repræsenterer jo udelukkende sig selv og medlemmerne i deres forening, og det er ganske fint, at de repræsenterer dem, men man kan altså ikke af den grund kalde sig selv den sande repræsentant for folket.

For når vi ser bort fra de desværre mange pletter, der er på verdenskortet, hvor regeringerne fortsat er udemokratiske og undertrykker den fri presse og partidannelse, så er meget af verden jo heldigvis i dag kendetegnet ved at kæmpe for frihed til den enkelte, herunder også frie valg, hvor folket vælger repræsentanter til parlamenterne og vælger, hvem der skal have magten i form af en regering.

Hvad enten det er parlamentsmedlemmer eller regeringsmedlemmer, står de til ansvar for deres gerninger, og derfor er de også den sande grundstamme i ethvert civilt samfund. Det synes jeg er væsentligt at få med, når vi diskuterer, også hvordan demokratiseringsprocessen kan blive bedre.

I takt med at nationalstaterne og regeringerne har udlagt flere beslutninger til internationale fora, har man desværre nok overset, hvorledes